

- Borstkanker** Joyce (35) kreeg in 2009 de diagnose borstkanker. Ze had een hormoongevoelige tumor met een uitzaaiing in de poortwachtersklier.
- Behandeling** Haar borst werd verwijderd en er werd een okselkliertoilet gedaan. Daarna kreeg Joyce chemotherapie en vijf jaar lang anti-hormonale tabletten (Tamoxifen). Bovendien werd de functie van haar eierstokken met hormooninjecties stilgelegd.
- Bijzonder** Via ICSI (een bijzondere vorm van IVF) werd Joyce zwanger. En op 1 juli 2018 is Suus Elisa Edith geboren.

‘Dit is puur, het is wat het is’

Borstkanker laat zijn sporen na, van binnen en van buiten. Vrouwen en mannen vertellen zonder opspraak over de nieuwe relatie met hun lichaam.

Tekst: Ulrike Schmidt ~ Foto: Jacqueline van der Valk

‘Ik kijk al negen jaar naar dit lichaam. Ik ben niet meer zo bezig met die kanker of met de missende borst. Maar als ik zelf nu zo naar beneden kijk, dan is het wel apart: zo’n enorme zwangere buik en maar één borst. Dat zie je eigenlijk nooit. Mijn schoonmoeder Jacqueline is beginnend fotograaf. Ik wilde haar hoe dan ook buikfoto’s laten maken, en uiteindelijk wilde ik toch ook wel foto’s waar ik helemaal opsta.’

Raar

‘Toen ik hoorde dat ik borstkanker had, was ik 26. Ik vond het vooral raar! De geneticus bij wie ik was, zei dat de kans op een genetische afwijking in mijn geval heel klein is. Dus ik heb het niet verder laten onderzoeken. Misschien dat ik dat later alsnog doe, nu we een dochter hebben.’

Ik wist wel gelijk dat ik de hele borst eraf wilde. Maar omdat ik zo jong was, vonden de artsen een borstsparende operatie een betere keuze. Uiteindelijk bleek het weefsel niet goed en de poortwachtersklier was ook aangetast, dus kreeg ik een maand na de eerste operatie alsnog een amputatie en een okselkliertoilet. De uitslag daarvan was goed: alleen de poortwachtersklier was besmet. Een reconstructie zou een jaar kunnen duren, met kans op veel pijn. En het “bewaren” van je tepel in je lies vond ik luguber. Ik had geen zin in zo’n heel traject. Het boeit me gewoon niet zo. Ik draag een uitwendige prothese. Alleen met zwemmen vond ik het een gedoe, die prothesebikini zat ook zo strak. Nu draag ik een badpak zonder prothese, ook als ik voor mijn werk in de gehandicaptenzorg ga zwemmen. Niemand kijkt raar.’

Geen issue

‘Mijn vriend Mark en ik hebben elkaar ontmoet toen ik net klaar was met de chemotherapie. Hij kent mij alleen met één borst. Hij vond dat geen reden om niet verder te gaan met mij. Ook intimiteit voelde vanzelfsprekend en vertrouwd met hem. Ik heb de plek waar mijn borst mist wel een keertje aan hem laten zien voordat we helemaal bloot gingen voor elkaar, zodat hij niet zou schrikken. Hij heeft zelf een groot litteken van een operatie die hij als kind heeft gehad. We hebben gewoon samen wat. Mark heeft in al die jaren nog nooit gezegd “Zou je niet toch een reconstructie doen”? Het is voor hem geen issue.’

Kindjes

‘Die kinderwens had ik altijd al. Na vijf jaar Tamoxifen opperde de arts dat zeven jaar veiliger zou zijn. Volgens onderzoeken hebben vier van de honderd vrouwen er baat bij. Dat verschil vond ik klein. Daarom ben ik er toch mee gestopt. Een jaar later werd ik voor het eerst weer ongesteld. Maar ik had geen eisprong, bleek bij nader onderzoek. In overleg met de oncoloog kreeg ik pillen die ook de eisprong weer zouden opwekken. Na een hele hoop vergeefse pogingen, werd ik uiteindelijk zwanger via ICSI waarbij maar een eitje goed was om teruggeplaatst te worden. En sinds 1 juli zijn we de blijde ouders van ons kleine wonder: Suus Elisa Edith, vernoemd naar haar beide oma’s. Het kan dus, zwanger worden na borstkanker! Ik mag tot zes maanden borstvoeding geven, niet langer vanwege de hormonen. Ik wil het proberen, maar als het niet gaat, dan niet. Ik ben ook zonder groot geworden.’

En ja, ik zou nog wel een tweede willen. Zelf had ik namelijk ook mijn broer niet willen missen.’ ●